

ning i Aaret 1895 fra samtlige Indehavere af de personlige Apotekerbevillinger indhentet Oplysning om Apotekernes og deres Hustruers Alder, samt om deres Børns Antal, Alder og Køn. Af de indkomne Meddelelser fremgik det, at der i det nævnte Aar fandtes 60 Apotekere med personlig Bevilling, hvoraf de 52 vare gifte, medens de øvrige 8 vare ugifte eller Enkemænd. Disse Apotekere havde i alt 117 Børn i en Alder af under 18 Aar. Fremdeles fandtes der da 17 Enker, der havde Tilladelse til at indehvide med Mandens Apotekerbevilling, og disse Enker havde i alt 9 Børn under 18 Aar. Disse Oplysninger vilde imidlertid kun da have Værdi, hvis man af dem kunde uddrage en Beregning over, hvor mange Enker efter personlige Apotekere, der til enhver Tid kan antages at ville være, og hvor mange Børn under 18 Aar, disse kunne antages at have. Dette er imidlertid ugørligt. Vilde man kalkulere, at der gennemsnitlig vil være en Enke for hvert 3die Apotek, vil med 78 Apoteker, naar disse alle faldt ind under Afgiftsloven, den aarlige Udgift til Enkepensionering beløbe sig til c. 26,000 Kr. Hertil maatte da lægges et — dog ikke stort — Beløb for Tilskud til Børn.

ad 2. Foruden til Enkerne vil der, som ovenfor anført, blive Spørgsmaal om Hjælp til de Apotekere, der paa Grund af Sygdom eller Svagelighed maa fratræde deres Næring.

For disse Beskattede maa der naturligvis sondres mellem de Apotekere, der have været undergivne Afgiftsbestemmelserne i Loven af 10de April 1895, og de, der ikke have været dette, idet de første maa stilles gunstigere end de sidste. Der kunde endog være Spørgsmaal, om der overhovedet bør ydes Hjælp til de sidste. Kommissionen mener dog at burde tilraade dette, idet Afgangen til at kunne erholde Pension ventelig vil kunne bidrage til, at de ikke-afgiftspligtige ville føle sig mindre fristede til at forsøge at vedblive Driften af Apoteket, selv efter at det Tidspunkt er indtruffet, hvor de bør fratræde.

Hjælpen til de Apotekere, der maa opgibe deres Bevilling, skal Kommissionen ligeledes foreslaa, bliver ydet i Form af en Pension. Dennes Størrelse bør kunne sættes højere end for Enkerne. Omvendt bør en fratrædende Apoteker ikke som en Enke have en Ret til at erholde Pension. Der er nemlig ikke Føje til at tilstaa den Apoteker, der maatte i mange Aar har siddet inde med et indbringende Privilegium, nogen som helst Hjælp. Naar det altsaa maa være afhængigt af Forholdene og Omstændighederne i det enkelte Tilfælde, om der skal tilstaaes Pension, og hvor stor denne skal være, maa Afgørelsen heraf lægges i Justitsministeriets Haand. I en eventuel Lov bør kun fastsættes et Maksimumsbeløb. Kommissionens Flertal foreslaar, at det bestemmes, at der af Fonden kan tilstaaes den Apoteker, der paa Grund af sin Helbredstilstand eller Alderdomssvagthed maa opgibe sin personlige Bevilling, i aarlig Pension henholdsvis indtil 3,000 Kr. eller indtil 2,500 Kr., eftersom han har været undergivet Bestemmelserne om Afgiftspligt i Loven af 10de April 1895 eller ikke, dog i intet Tilfælde udover Halvdelen af Apotekets Nettoindtægt bestemt efter Reglerne i første Stykke af den nævnte Lovs § 3.

Et Mindretal (Benzon, Hansen, Hempel og Strøghberg) mener, at en saadan Pension, saafremt den ikke bliver en Ret for de fratrædende Apotekere, kun vil gøre meget lidt Gavn, da ældre svagelige Personer, der ere Indehavere af gode Privilegier, som de jo selv skulle drive, i saa Fald næppe ville fratræde, efter som det da